

Всьому основа особистість

Перебираючи у свідомості, наче перлини на вервиці, цінності, змісти, покликання, призначення, хист або що, рано чи пізно приходиш простої думки: то все потім. Спочатку – людина! Людина, і ніщо інше є всьому альфа і омега. Не будь людини, абсолютно незбагнено чи хоч щось існувало б інше. Йдеться саме про конкретну людину, котра водночас відчуває і розуміє. І саме тому, що *конкретна* людина у кожний *конкретний* момент щось відчуває, щось розуміє або те й інше відразу, тобто переживає, в іншому випадку – споглядає чи схоплює, набирає конкретних форм та змісту що б то було.

Тож дбати про що б то було: освіту і духовність, державу і честь, екологію і природу, забуваючи у суєтній круговерті про конкретну людину – самого себе чи того, іншого – незбагнено схожого і водночас нездоланно відмінного, є вінцем невігластва. Діяльність, якщо вона тільки не зосереджена навколо конкретної людини, не породжується самим єством конкретної людини, – завжди за своєю суттю є суєтою суєт. Така діяльність неспростовно абсурдна з позицій самого Буття, бо її змістовне наповнення уже завжди є вигаданим, попри вперте хворобливе небажання те помічати або ж всупереч усіляким логічним обґрунтуванням чи романтичним навіюванням.

Природно, так просто і легко позбутися облуди незчисленних вигаданих змістів, покласти край суєті чи залишити у спокої «Сізіфів камінь» буденного животіння, не можливо. Така властивість існування людини, адже кожна нова людина, приходячи у цей світ, стає з необхідністю його бранцем. Але в тому-то й загадка світу, що ніхто і ніщо не може обмежити чи зупинити людину, кожного з нас без винятку на шляху до самого себе, якщо тільки не ми самі. Це з нашої доброї волі або ж мовчазної згоди світ є таким, як ми його звикли сприймати. Іншого, поза нашим сприйняттям, світу не існує. А якщо й існує, то тільки тому, що існує інше, відмінне від нашого, сприйняття, про яке ми іноді, можливо, й здогадуємося, але, як правило, не більше того.

Відтак, усвідомлюючи дійсну ситуацію людини у світі настільки це можливо, співробітники кафедри історії і політології тяжіють організувати свою діяльність так, аби в основі всякої активності була висока думка про людину – конкретну людину. Ми, по мірі можливого, занурюємося в освітній процес, як-то кажуть, з душею, віднаходячи в ньому натхнення і перспективу діяти з любов'ю та заради добра. Для нас важливий не стільки формальний симбіоз теоретичних уявлень про ту чи іншу сферу соціально значущої активності людини, певним чином упорядкований як той чи інший навчальний предмет, стільки атмосфера, що виникає під час занять, – затишна і сприятлива для того, аби критично сприймалася і засвоювалася інформація, вироблялися та закріплювалися продуктивні навички.

Тож, як говорить давня мудрість, з любов'ю можна і слона вести на ниточці. В атмосфері довіри та поваги зі знанням справи навіть неможливе стає можливим.

Для нас важлива особистість, індивідуальна унікальність людини, а професіоналізм, як і підприємливість чи успішність – справа завжди наживна, було б тільки на те бажання. А воно може з'явитися винятково лише в особистості, людини з Великої букви: **Людини**.

Досконале завжди поряд. Досконалість – суть нашого єства

[Повернутись на сторінку кафедри](#)